

ממתק לשבת

פרשת השבוע: בהעלותך תשע"ט

חומש: במדבר

ענווה: לפרגן לכולם

סכסוך פנים משפחתי מתגלה בפרשתנו, אהרון ומרים, אחיו של משה רבנו מדברים בו סרה וטענתם העיקרית היא, מדוע אחינו מתגאה, הרי גם אנו זכינו לגילוי אלוקי? אך התורה מיד מעידה: 'והאיש משה ענו מאוד מכל האדם אשר על פני האדמה', אם כך כיצד טעו כל כך אהרון ומרים לייחס למשה גאווה, חלילה? נראה שמה שיכול להוציא אדם מן הכלים הוא דווקא הדבר אשר הוא הפרך ממנו. להאשים אדם ישר בשקר, להאשים ענו בגאווה. משה רבנו מתנסה בנסיון גדול, למרות שהוא ענו מכל אדם, הוא מואשם באשמת הגאווה. מה גרם למרים ואהרון להאשימו בכך? נראה שחוסר הפירגון שלהם נבע מאי נוחות על מקומם בצל אחיהם משה. מידת הגאווה היא נפיחות רוח אשר ה'אני' של האדם מתפשט כל כך עד שאינו נותן מקום לאחרים להתבטא. החזרה על המילה אני, אני ואני לא מאפשרת לקבל בעין ראויה את השני ומעלותיו. אך הענו מבטל את עצמו, את ה'האני' שלו ולכן הוא מאפשר לכולם להיות נוכחים ומשמעותיים.

כיצד מגיעים לענווה או חלילה לגאווה? הכל תלוי בתובנה האם 'כשרונותינו': כספנו, כבודנו, חכמתנו, ויופיינו הם מתנות משמיים או הם דברים התלויים בנו. בעל הגאווה בטוח שהוא בעל הכשרונות ובזכות כישוריו וכשרונותיו יש לו עושר וכבוד, יופי וחכמה. אדם כזה ממלא את עצמו וסביבתו באגו מטורף שלא מאפשר לו שום פרגון לסובב אותו אך הענו יודע לפרגן לאחרים כי מבין הוא שיש לאלוקים לתת לכולם וכמו שהוא קבל כך אחרים קבלו. ונסיים בתפילת רבי אלימלך: 'יהי רצון מלפניך אבינו שבשמיים... שנראה כל אחד מעלות חברינו, ולא יעלה על ליבנו חס ושלום, שום שנאה אלא נשפיע לכולם רק הרבה רחמים ואהבה'.

הרב גבי קדוש

